

fælde er blevet enige om Stridens Genstand og Voldgiftsmændenes Kompetence. Det er alene af denne Grund, og rent bortset fra de tidligere nævnte Fortolkningsvanskeligheder med Hensyn til Artikel 36, langt lettere at overse Rækkevidden af den dansk-hollandske Voldgifts Traktat end af den Ratifikation, der her foreslaas. Det er rigtigt, at andre Stater stadig kan tiltræde Traktaten, men der er i de 17 Aar, der er forløbet siden dens Tilblivelse, saa vidt vides, ingen, der har gjort det.

Blandt de mindre Stater, som det har praktisk Interesse for Danmark at se underkaste sig samme Forpligtelse til at antage den internationale Domstols obligatoriske Kompetence, staar Sverige og Norge i første Række. Men Sverige har kun ratificeret Domstols-Statutterne, derimod ikke afgivet nogen Erklæring om at ville underkaste sig obligatorisk Domsmyndighed. Norge har heller ikke afgivet en Erklæring som Danmark og har hidtil end ikke ratificeret Statutterne. Det skal først vise sig, hvilken Stilling Norge, der mødte i Genf med et vidtgaaende Forslag til obligatorisk Voldgift, nu vil indtage. Norge behøver jo som enhver anden Stat kun at forpligte sig overfor en enkelt Stat og ikke overfor andre. Norge kan nøjagtig sige, hvilken Stat det vil være obligatorisk forpligtet overfor. Nu vil det vise sig, om Norge vil afgive en saadan Erklæring og i hvert Fald overfor Danmark paa tage sig Gensidighedsforpligtelse i Henhold til Artikel 36.

Man har i Flertallets Betænkning til Støtte for Kravet om, at denne Erklæring af den danske Delegation ratificeres snarest, henvist til, at der mellem de nordiske Lande stadig har været Enighed om Stillingen overfor dette Spørgsmaal om den internationale Domstol. Saa vidt jeg kan se, er denne Enighed saa som saa. I det foreløbige Forslag til en mellemfolkelig Ordning, som udarbejdedes af de tre skandinaviske Komiteer i Februar 1919, staar der i Udkastet til Statut for en international Domstol — hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse maaske maa have Lov til at citere —, at den mellemfolkelige Domstol fungerer „i alle Sager, i hvilke der mellem Parterne er Enighed om

dens Kompetence; en saadan Enighed anses for at foreligge, naar Parterne gennem en almindelig Overenskomst har forpligtet sig til at henvende sig til den mellemfolkelige Domstol i alle eller visse nærmere angivne Arter af indbyrdes Tvistigheder og en af Parterne ikke for Domstolen fremsætter Indsigelse imod Overenskomstens Anvendelse paa den foreliggende Tvist“. Hvis det er Meningen hermed at fastslaa Domstolen som obligatorisk, saa forekommer det mig i hvert Fald, at denne Hensigt ikke er udtrykt særlig klart. Der er et andet Punkt, jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil tillade mig at nævne. Det er Spørgsmaalet om de almindelige Forpligtelser til Mægling, forsaavidt der ikke er Tale om Voldgift af en Domstol. Det hedder der under Punkt 8: „Dersom der ved Opstaaelse af Tvist mellem to Stater ikke opnaas Enighed om, hvorvidt den skal indskydes til retslig Afgørelse eller ej, eller hvorvidt den skal falde ind under den mellemfolkelige Domstols eller den faste Voldgiftsdomstols eller en anden Domstols Kompetence, skal, forsaavidt ikke andet foreskrives i en mellem Parterne afsluttet særlig Overenskomst, hver af Parterne kunne henskyde Tvisten til Undersøgelse og Forligsforhandling.“

Det er nøjagtig hele Billedet af den nuværende Situation indenfor Folkenes Forbund. Der er Adgang til Voldgift og til Domstolen; man kan vælge mellem det ene og det andet. Det eneste subsidiært sikre er, at gaar man ikke en af disse Veje, kan Parterne henskyde Tvisten til Undersøgelse eller Forligsforhandling for Raadet eller en Delegeretforsamling. Det er nøjagtigt det, der foreligger nu.

Paa Mødet, som den danske Delegation havde i Marts 1919 med Fredskonferencens Kommission angaaende Folkenes Forbunds Organisation, er der stillet et Ændringsforslag, som lyder saaledes — jeg citerer det sidste Stykke: „Hvis en af Parterne benægter, at Striden egner sig til Afgørelse ved Voldgift, idet den hævder enten, at Sagen ikke er af en saadan Beskafenhed, at den kan gøres til Genstand for en Afgørelse, som bygger paa juridiske Betragtninger, eller, at Spørgsmaalet berører dens Uafhængighed eller vitale Interesser, skal dette Spørgsmaal henvises til en